

Amélie Wen Zhao

RUDÁ
TYGRÍCE

COO
BOO

Rudá Tygřice

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz



Amélie Wen Zhao
Rudá Tygřice – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

RUDÁ
TYGRICE

Amélie Wen Zhao

RUDÁ
TYGRICE

COO
BOO

Arielle, mé nejdražší sestře



Tiché moře

KEMEIRANSKÉ
CÍSAŘSTVÍ

Jadeitová
stezka

TYGRÍ
OCAS

Salskou

SYVERNSKÁ TAJGA

KRAZYASTSKÝ TROJUHELNÍK

Vodopády ducha

CYRILSKÉ
CÍSAŘSTVÍ

Kyrou

Novo Mynsk

Bílé vlny

SAFÍROVÝ
PŘÍSTAV

PŘÍSTAV
ZLATÁ VODA

POHOŘÍ DZIVEKA

Modrá pevnost

KRÁLOVSTVÍ
ASEATSKÉ
OSTROVY

BREGONSKÉ
KRÁLOVSTVÍ

ARAMABSKÁ POUŠŤ

MANDŽSKÁ
KORUNA



Novo Mynsk páchl smrtí. To ostatně vždycky, ale Ramsonu Sedmilháři vždycky smrděl i po moci a korupci, vraždě a přežití, jejichž puch se dohromady mísil v podmanivé aroma, které člověku šířalo duši. Ani teď tomu nebylo jinak, až na nezvyklou tmou a tichý sních, který halil okolí.

Ramson se kradl úzkými uličkami svých dětských dobrodružství svižným a jistým krokem. Naposledy tady byl s Anastázií Michailovovou na slavnosti Prvního sněhu, která se konala v paláci jeho někdejšího pána. Od té doby uběhlo jen něco málo přes jeden měsíc, a přesto mu dnešní svět připadal téměř k nepoznání.

Během pouhých čtyř týdnů se Novo Mynsk změnil v město duchů, jež opustila většina obyvatel ve snaze prchnout před novým režimem. V ulicích, kde se dřív v mihotavém světle pochodní hemžila masa šperky ověšených těl a hluchných opilců, teď byly jen zabedněné obchody s prázdnými výlohami. V místech, kde se mezi sebou servalý různé gangy o zbytky jídla, se povalovaly mrtvoly přikryté sněhem, z nějž tu a tam vyčuhovaly jako ponuré náhrobky kusy látky nebo třeba bota.

Během jeho putování s Anou z jednoho zpusťoseného města do druhého to nebyl nijak neobvyklý pohled. Od doby, kdy se Morganya usadila na trůnu, získala moc nad většinou území Severní Cyrilie.

Z útržků novin a roztrhaných plakátů se Ramson s Anou dozvěděli o císařské inkvizici, která pořádala rozsáhlý hon na lidi bez Přízně obviněné z jakéhokoli podílu na nelegálním obchodu se Spřízněnci. Tato organizace vedená Spřízněnci loajálněmi císařovně až za hrob se stala symbolem Morganyina režimu.

Jižnímu teritoriu se zatím nicméně dařilo odolávat utahující se smyčce Morganyiny vlády, což znamenalo, že jí dosud unikal i přístav Zlatá Voda. Podle Any si Rudé pláště vybudovaly základnu právě tam, jelikož to byla jedna z posledních svobodných bašt pro Spřízněnce i lidi bez Přízně. Právě tam měla Ana namířeno, aby spolu s Rudými pláští založila hnutí odporu.

A právě tam, jak si Ramson pomalu začínal myslet, by mohl i on nalézt aspoň nějakou obdobu života, až tohle všechno skončí. Kdy-si býval správcem zdejšího přístavu. Pod záštitou svého někdejšího pána Alarica Kerlana vybuďoval ve městě pulzující ilegální obchodní a zločineckou síť. Vytvořil z něj místo, o němž snil, že mu jednoho dne bude říkat pane.

Neřekl Aně, kam se dnes večer konkrétně chystá, protože to nebyla konkrétně její věc, která by nějak konkrétně souvisela s její, totiž jejich misí. Šlo spíš o to, že jakmile do Novo Mynsku vkročil, hned zaslechl tiché volání, fantomovou přitažlivou sílu svého spojení s tímto místem, kterou se mu ještě nepodařilo úplně zpretrhat.

Přišel se na vlastní oči přesvědčit, co se stalo s Alaricem Kerlanem a s Řádem konvalinky. Přišel se nadobro rozloučit s tím, co zbylo z trosek jeho minulosti, jednou provždy, než se vydá novým směrem.

Rytmické klepání misericordie o bok rázem ustalo, když Ramson zabočil za poslední roh a zpomalil. Najednou si uvědomil, jak je za dlouhou bodnou zbraň u pasu rád.

Kerlanovo panství se osamoceně tyčilo uprostřed zasněžené ulice, napůl pohřbené závějemi. Zpřelámaná zlatá brána doširoka roze-

vřená. Ty tam byly řady strážných v livrejích, lampy z diamantového skla, jejichž jas se jako svatozář rozléval po sytě zeleném trávníku, i okna hořící oslepujícím světlem i do té nejtemnější noci.

Ramson přejel rukou v rukavici po rozbitých mřížích brány a závalal.

Dokonce ani teď v něm pohled na Kerlanovo panství nepřestával rozvířovat kalnou směs pocitů. Poznal tady bolest. Neskutečnou bolest, která ho dosud páčila na kůži v podobě cejchu Řádu konvalinky. Poznal tu růst vybroušený hladem a strachem pramenícím z vědomí, že musí udělat cokoli, aby přežil. Ale ochutnal tu i štěstí, stejně prchavé jako záblesky barvy mezi šedými mračny stahujícími se nad císařstvím. To pramenilo z krevních paktů a uznání vykoupeného života jiných lidí, které si vydobyl, zatímco pomáhal utužovat moc Alarica Kerlana.

Srdce mu bušilo až v krku, když spěchal po zasněžené cestě. Jakmile došel až k velkým mahagonovým dvoukřídlým dveřím, všiml si, že jedna klika je rozbitá, zatímco druhou jako by někdo čistě odsekl jakýmsi ozubeným ostrím. Se skřipáním pantů je rozevřel a vstoupil dovnitř. Ocitl se v rozlehlém sídle číhajícím jako temná, tichá past.

Kerlanovo panství působilo, jako by ho někdo vyraboval. Z mramorových stěn zmizely obrazy ve zlatých rámech, stejně jako lazuritové vázy i všechny z mnoha dalších předmětů, jež Kerlan považoval za *exotické*. Někdo roztránil skleněný strop a jeden z křišťálových lustrů se zřítíl doprostřed hodovní síně, čímž na zemi vznikla změť úlomků skla a křišťálu lesknoucích se v měsíčním světle. Na chodbách ležely místy závěje sněhu, a jelikož bylo pod nulou, Ramsonovi od úst stoupala pára.

Když zahrnul za roh a málem zakopl o nějakou mrtvolu, zpozoroval na maximum.

Tělo bylo napůl přikryté sněhem. Dokázal rozeznat jen rukáv a z něj vyčuhující černající ruku. Ramson si klekl a odhrnul čerstvě

napadaný sníh, aby odhalil i levici. Přesně jak předpokládal. Na straně levého zápěstí spatřil vytetovanou konvalinku.

Takže dotyčný patřil k Řádu.

Místo strachu, zármutku nebo snad lítosti si Ramson mrazem zkřehlou ruku prohlížel s pozornou zvědavostí. Rovnoměrně zčernalá kůže ukazovala na vnitřní krváčení. Výš na předloktí spatřil puchýřky svědčící o nějaké vyrážce.

Takže ho otrávil.

Ramson odhrnul víc sněhu a odhalil i mužovu tvář.

Zkřivenou bolestí, celou fialovou a otrěsně nateklou, sice trochu propadlou vinou času, ale dokonale zachovanou mrazem. Několik vteřin se na ni díval, než dospěl k závěru, že ji nezná. To tělo tudíž patřilo nějakému druhořadému bezejmennému lotrovi. Ponechané hnilobě, až odtájí zimní sněhy.

A přestože po jejich společném pánovi nebylo nikde ani památky, Ramson jako by zaslechl vzdálenou ozvěnu jeho hlasu.

Ted' ale patrně zemřeš jen jako další neznámá, zbytečná nula, jejíž tělo shnije ve stoce Hrází.

Ramson se energicky postavil. Zdánlivý šepot se mu v uších rozplynul a jeho smysly místo něj zachytily cosi jiného.

Jediným pohybem tasil, rozmáchl se a otočil se.

Následoval překvapený výkřik. Jeho čepel se dotkla jemného masa na odhalené šiji. A taky... dlouhých vlnitých vlasů.

Ramson sevřel v pěsti hustý pramen a stáhl útočnickovu tvář do měsíčního svitu. Jeho opatrnost se rázem změnila v překvapení. „Oljušo,“ vyhrkl, zatímco žena se mu pokoušela vytrhnout. „Zatraceně.“

„Pusť mě,“ vydechla, ale Ramson si ji místo toho přitáhl blíž a přitiskl jí dlouhou dýku k jemné kůži na krku.

„To nejspíš ne,“ řekl. K čertu, neměl v plánu tu na někoho narazit, nicméně jak si byl Ramson Sedmilhář dobře vědom, věci se jen zříd-

ka vyvíjejí podle plánu. „Mělo mě napadnout, že to byla tvoje práce. Blín?“

„Oleandr,“ sykla. „Nějak jsi vyšel ze cviku, Sedmilháři.“

„Zkus něco a uvidíme, jak moc jsem vyšel ze cviku s misericordií.“

Oljušu poznal jako Spřízněnkyni v Cirku. Specializovala se na jedy a práci s otrávenými jehlami. Ačkoli o tom nevěděla, využil ji jako páku na Bogdana, přátelského, nicméně přihlouplého cirkmistra Cirku, nechvalně proslulého klubu, kde Alaric Kerlan dřív pořádal představení se smlouvou vázanými Spřízněnci.

Jestli je teď tady, mezi sněhem zavátými těly vykazujícími známky otravy... Ramson měl pocit, že je velice blízko odhalení pravdy o tom, co se stalo s Řádem.

Oljuša sykla, ale cítil, jak pod ostřím dýky naprázdno polkla. „Tak to se možná oba přidáme k tělům, která nám leží u nohou,“ zavrčela. „Pusť mě. Nepřišla jsem tě sem zabít.“

„Tak proč jsi tedy přišla?“ zeptal se Ramson zdvořile a přitiskl jí zbraň na krk tak, aby jí to bylo nepřijemné, ale ještě ji neřízl.

„Varovat tě. Kerlan tě chce vidět mrtvého. Vypsal na tvou hlavu odměnu. Po tvé krvi nejspíš baží celý Řád, Sedmilháři. Nebo aspoň jeho zbytky,“ dodala po chvíli.

Ramson se rozhlédl a z opatrnosti ještě víc zpozorněl. Před ním i za ním se táhly jen prázdné chodby. „Proč bys mě měla chtít varovat? My dva jsme ze stejného těsta, Oljušo, takže mě, prosím, ušetři žvástů o tom, že snad z dobroty srdce.“

„Protože tě potřebuju.“ Ostrý tón jejího hlasu podbarvovalo zoufalství. „Bogdan je pryč.“

To byla pro Ramsona novinka. „Jak to myslíš?“

Během těch několika příležitostí, kdy se s Oljušou setkal po skončení jejího angažmá v Cirku, hovořila vybraným jazykem, v očích

měla laní pohled a doslova visela na Bogdanově zlatem prošívaném rukávu. Cirkmistr ji zachránil před doživotním účinkováním v představeních i před vynucenou pracovní smlouvou a oženil se s ní. Byl to právě Ramson, kdo jim to v Kerlanových záznamech pomohl zaonačit tak, aby to Kerlan nikdy nezjistil.

„Je neznámý. Proto jsem za tebou přišla,“ řekla Oljuša a znovu polkla. „Tak mě pusť, ať ti to můžu vysvětlit.“

Takže od něj *přece jen* něco potřebuje. Ramson v mžiku změnil taktiku. „Takže jsi mi přišla navrhnout kšeft. Víš přece, že nikdy nedávám, aniž bych si sám něco vzal, Oljušo.“

„Fajn,“ vydechla a Ramson od ní podstoupil dost daleko na to, aby byl z dosahu jakýchkoli jehel nebo jiných ostrých, jedem napuštěných předmětů, které by na něj mohla chtít zkusit. Oljuša se narovнала, promnula si hrdlo a setřela slzy – roztřesenýma rukama, jak si Ramson všiml. Najednou mu připadala taková maličká, schovaná v kabátě, který už se neleskl tak jako dřív. Naopak, působil zašle. Ramson si ji pamatoval v přepychových kožešinách a nejjemnějším hedvábí, s perlami ve vlasech, které jen zářily, když pohodila hlavou a rozesmála se.

Ramson zaťukal špičkou dlouhé misericordie o mramorovou podlahu. Do ticha zašavelila dutá ozvěna. „Můžeš začít tím, že mi povyprávíš, co se stalo s Řádem. Cos chtěla říct těmi zbytky?“

„Někdy zapomínám, jak dlouho už jsi ze hry, Sedmilháři,“ odfrkla si Oljuša. „Potom, co se Morganya zmocnila trůnu, mě Kerlan donutil zavraždit všechny, kteří měli nějak prsty v jeho obchodech s lidmi. Ze strachu z inkvizice je odhodlaný pohřbit všechny důkazy o tom, že kdy existovaly,“ vysvětlila se zábleskem v očích. „Pak odjel s hrstkou nejvyšš postavených členů. Rozhodl se přesunout svou pozornost na nový kontrakt s Bregonem.“

Zmínka o jeho rodném království Ramsona nečekaně zaskočila. Jakmile tu novinku slyšel, doslova nastražil uši.

„Jaký kontrakt? A proč s Bregonem?“

„Říkal, že v Bregonu je budoucnost obchodu se Spřízněnci. Víc nevím. Nejspíš chce utéct před císařskou inkvizicí a císařovnou nařízeným honem na překupníky Spřízněnců.“

Ramson se nad těmi informacemi na chvíli zamyslel. Morganya si Kerlana najala, aby zařídil vraždu korunního prince – Anina bratra –, nicméně po korunovaci se obrátila proti překupníkům Spřízněnců s až fanatickou vervou. Bylo pravděpodobné, že Kerlan takový vývoj událostí jako obvykle předvídal, stáhl ocas mezi nohy a utekl, aby vybudoval nové nelegální impérium... v Bregonu.

A právě to nedávalo smysl. Bregon se o své Spřízněnce nikdy nijak nezajímal. Tam se jim říkalo mageni, a pokud Ramsonovi sloužila paměť, nikdo se s jejich identifikací nebo monitorováním neobtěžoval. „Jak to všechno víš?“

„Protože,“ hlesla Oljuša, „si s sebou vzal Bogdana. Neozval se mi už celé týdny.“

Ztichla, velké oči se jí i ve tmě zaleskly a Ramsonovi to konečně došlo. „Ty chceš, abych ti ho pomohl najít.“

„Slíbil, že to bude jen nakrátko. Že se vrátí do měsíce,“ polkla Oljuša. „Myslím... myslím, že se něco pokazilo.“

Takové rozptylování si nemůže dovolit. Šel sem jen ze starého zvyku. Aby zjistil, co se stalo s Řádem a jeho někdejší pánem. Možná by opravdu bylo lepší nechat duchy spát.

Začal se otáčet. „Rád bych ti pomohl, Oljušo, vážně, ale jelikož Kerlan chce moji hlavu, řekl bych, že mám nejspíš lepší věci...“

„Je v přístavu Zlatá Voda.“ Při těch slovech ztuhl a zaváhal. Pak se k ní pomalu obrátil zpátky. Oljuša si ho pozorně prohlížela. Když viděla, jakou reakci v něm vyvolala, pokračovala. „Řekl Bogdanovi, že přístav ovládne a bude pokračovat odtamtud. Bezpochyby k tomu využije obchodní cesty, které jsi s Bregonem vybudoval ty.“

Ramsonovi se v žilách rozlil ledový chlad. Všechny ty plány, které si pro sebe během těch posledních několika týdnů spřádal, jako by se před ním rozplynuly jako obláček dýmu. Přístav Zlatá Voda hrál v jakékoli budoucnosti, kterou si pro sebe vysnil, klíčovou roli.

Až na to, že Kerlan se tam dostal dřív.

Oljušin hlas jako by k němu doléhal z veliké dálky. „Myslela jsem si, že tě to zaujme. Navrhuju uzavřít spojenectví a svrhnout společně Kerlana jednou provždy. Najdi ho. Najdi Bogdana a přiveď mi ho zpět. A já tě na oplátku budu chránit. Získáš někoho, kdo ti bude krýt záda na straně nepřítele. Ať po tobě půjde kdokoli z Řádu, já se k němu dostanu jako první.“

Ramson o tom mlčky uvažoval. V duchu už se přesunul do budoucnosti, splétal dohromady různé situace a možnosti a zvažoval všechna pro a proti. Původně chtěl nechat Kerlana na pokoji. Chtěl, aby se pro něj Řád stal jen vzdálenou vzpomínkou, minulostí, kterou si přál pohřbít. Jenže místo toho to vypadalo, že si ho minulost sama našla. Tím, že se Kerlan zmocnil zlatovodského přístavu, si pro sebe urval to nejcennější, co mohl, a zatlačil Ramsona ke zdi.

Vymlácenými okny se dovnitř rozléval měsíční svit. Ramson měl pocit, že ačkoli je dům pustý, cítí v něm přítomnost svého někdejšího pána. Jako stín, který se mu tyčí za zády.

Pro Kerlana to je celé jen hra. Budiž. Teď je na tahu Ramson.

Role pouhé loutky už ho unavovala.

„Tak co?“ dolehl k němu nakonec Oljušin hlas. „Uzavřeme kšeft?“

„Jsem tomu nakloněný,“ odpověděl Ramson. „Ovšem nečekej, že ti na to podám ruku.“ Dobře viděl, jaké triky schovává Oljuša v rukávu. Jak jedna jediná kapka jejich jedů dokáže člověka naprosto paralyzovat.

Oljuša se chladně usmála. „Od začátku jsem věděla, že Bogdana nezachrániš čistě z dobroty srdce, pokud z toho taky nebudeš něco mít. Zdá se, že jsem měla pravdu.“

„To jsem skutečně tak předvídatelný?“

Oljuša pokrčila rameny. „Nemůžu tvrdit, že tě nějak dobře znám, Sedmilháři,“ řekla a začala si hrát s nehty. „Ale Bogdan ani já bychom v Kerlanově Řádu nepřežili tak dlouho, aniž by nad námi někdo držel stráž. Samozřejmě jsi to mohl dělat jenom proto, aby sis koupil nějakou pojistku... ale já myslím, že přes všechny své chyby máš vrozené sklony být dobrý – svým vlastním, strašlivým způsobem.“

Její slova v něm rozvířila ozvěnu jisté vzpomínky. Na dívku stojící pod jemně padajícím sněhem nové zimy, jejíž oči září pronikavěji než měsíc. *Vyber si správnou cestu, Ramson.*

Z té vzpomínky ho probral až Oljušin hlas. „Než se rozloučíme, mám pro tebe ještě jeden dárek,“ řekla. „Znám ve zlatovodském přístavu jednu ženu. Kerlan ji najal na pár dodávek zboží speciálně z Bregonu už dřív. Bude mít víc informací.“

Ramson si pozorně poslechl jméno, které mu Oljuša prozradila. Nic mu neříkalo, což ho překvapovalo. Možná před ním přístav Zlata Voda přece jen skrývá ještě nějaká tajemství. Pohřbená hluboko v písku mužem, který z Ramsona udělal toho člověka, jímž býval. Člověka, jímž stále byl.

Nastal čas, aby si Ramson začal klestit svou vlastní cestu.

Otočil se a rozloučil se s Oljušou nadzvednutím klobouku. „Rád jsem tě viděl, Oljušo. Ty jen hezky sed' a soustřeď se na vraždění našich bývalých kolegů. Než skončíš, budu zpátky i s tvým manželem.“

Slyšel, jak se Oljuša hrdelně zasmála. Ozvěna jejího smíchu se mísila s klapáním jeho podpatků. „Zatím jsem nad tebou ještě nezlomila hůl, Sedmilháři.“ S tím se trochu odmlčela, než dodala: „Až Kerlana najdeš, slib mi, že ho ode mě budeš pozdravovat.“

„Já sliby nedávám,“ odpověděl Ramson. „Tak je aspoň nemůžu porušit.“

A přesto ještě když to říkal, cítil, jak se mu hluboko do srdce zarývají ostré hrany závazku.

Jonah mu kdysi poradil, aby žil pro sebe samotného. *Jde o to, Ramson*, pověděl mu a v havraních očích se mu zablýskla inteligence a na dvanáctiletého kluka i nevídaná moudrost, *že můžeš dosáhnout čehokoli na světě, ale pokud to děláš pro někoho jinýho, nedává to smysl.*

Jenže zatímco Ramson kráčel sněhem a Kerlanovo panství plné slepých rozbitých oken a s otevřenými branami připomínajícími ústa dokořán nechal za sebou, uvědomil si, že cesta před ním je pořád ještě příliš z dosahu, zastoupená stínem, který se s každým dalším jeho krokem zvětšoval a nabýval jasnějších tvarů.

Alaric Kerlan představuje všechno, čím na sobě samém, na životě i na světě obecně pohrdal. Dokud Kerlan žije, nemůže být Ramson svobodný.

A pokud Kerlan právě teď buduje nové kriminální impérium ve zlatovodském přístavu a využívá obchodních cest do Bregonu, které Ramson vytvořil, pak je i překážkou na cestě k budoucnosti, kterou Ramson zahlédl a v níž doufal.

Ramson zaklonil hlavu k bezhvězdné obloze. Když promluvil, dech se před ním rozplýval jak oblak páry. „Já najdu svou vlastní cestu, Jonahu,“ řekl nahlas. „Nejdřív ale vystopuju Alarica Kerlana. A zabiju ho.“

Zima nad Novo Mynskem tajila dech a mrazivě štiplavé ticho noci zhalilo Anastázii Michailovovou do svého závoje, zatímco v ulicích pátrala po krvi. Tu a tam zachytila svou Přízní její slabé stopy. Cákanec vsakující se do země jako barva. Otisk dlaně na zlomené pouliční lampě zašlý ve šmouhu.

Nečekala, že se kdy vrátí na místo, kde zažila ztrátu a krutost svého císařství na vlastní kůži. Jenže před několika týdny – potom, co ji Morganya málem zabila a ona se ocitla na útěku – poslala za svým starým přítelem Jurijem, vůdcem Rudých plášťů, sněžného jestřába se zprávou, v níž ho žádala o schůzku.

Dočkala se zašifrované odpovědi, pro případ, že by ji zachytil někdo jiný. *Sejdeme se o deváté hodině šestadvacátého dne prvního měsíce zimy na místě, kde jsme se viděli naposledy. Hledej mého posla ve stínech.*

Během pouhého měsíce se Novo Mynsk změnil jen v prázdnou skořáčku toho, čím býval, když se v něm setkala s Jurijem. Dači zely prázdnou, jelikož bohatí je opustili a utekli před Morganyiným režimem na jih. Ti, kteří zůstali, se zdržovali uvnitř. Ana cítila jejich krev mihotající se za tenkými stěnami, okolo nichž procházela.

Nebyl to pro ni neznámý pohled.

Během posledních pár týdnů, kdy putovala spolu s Ramsonem, narazili na mnoho opuštěných měst, kde se vymláčenými okny domů a napůl zabedněnými obchody proháněla meluzína. Představu o Morganyiných plánech a jejím novém režimu si udělali z letáček povalujících se na ulicích a střípků oznámení, které zahlédli.

Nově korunovaná císařovna Morganya Michailovová vládne spravedlivě nebo Reformy císařského soudního dvora znamenají pro Cyrilii novou éru, hlásaly nadpisy. Z jiných se dozvěděli o povinné registraci občanů bez Přízně i o tom, že identifikační průkazy je třeba nosit neustále při sobě.

Morganya pomalu, ale jistě převracela osudy Spřízněnců a lidí bez Přízně. Ovšem jak konkrétně, to Ana ještě bude muset zjistit.

Když zahrnula za další roh, zaskočeně se zprudka nadechla a zpomalila.

V místech, kde stával Cirk, zela jen spálená konstrukce budovy. Groteskní imitace cyrilské katedrály shořela na prach a její někdejší vitrážová okna vyobrazující spoře oděné dívky byla roztržštěná. Ve zdech po nich zůstaly jen díry připomínající prázdné oční důlky ve znetvořené tváři.

Jen těžko si představit Cirk takový, jaký býval teprve před měsícem, kdy narazila na Jurije uprostřed kruhu, v němž se obchodovalo se Spřízněnci. Drsného, plného svíjejících se těl, sálajícího pronikavým zápachem potu a přeslazených parfémů. Pozlacené mahagonové dveře byly nyní vyražené. Když vešla dovnitř, praskaly jí pod nohama rozdrolené trosky a její kroky hlasitě zněly do ticha. Závěsy zdobené korálky se povalovaly na podlaze jako perly z roztrženého náhrdelníku, lenošky byly převrácené a měly rozřezané potahy.

Ana si posvítila na cestu svou Přízní, jako by to byla pochodeň, a osahala si rozvaliny skrze krev na stěnách a na schodech vedoucích do podzemního sálu.

Postupně před ní vykryštalizoval osamělý plamínek nacházející se kdesi pod ní.

Jurijův kontakt.

Rukou v rukavici vytáhla lucernu z vnitřní kapsy nového kabátu – tentokrát krvavě rudého –, který si koupila v jedné vzdálené vesnici, aby si výjimečně udělala radost.

Zatřásla lucernou. Přísady ve skleněné kouli se promísily a za pár vteřin se uvnitř rozhořel malý vytrvalý oheň vrhající světlo všude kolem.

Nesla ji před sebou cestou dolů po schodech i dál chodbou vedoucí do podzemního sálu. Její Přízeň byla napjatá k prasknutí, jak ji soustředila na plamínek krve blížící se s každým dalším krokem.

Vstoupila do hlediště, které ještě před několika týdny žilo světly pochodní, smíchem a duněním bubnů.

Pódium, na němž se odehrávala představení, teď připomínalo hřbitov. Na kusy rozmetané kamenné sloupy se povalovaly na podlaže. Hedvábné závěsy a stuhy, jimiž bývaly ověncené, ležely na zemi napůl pohřbené sutí. Na stěnách byly tu a tam černé spáleniny a někdo převrátil všechny sochy Božstev, které dřív držely nad pódiem stráž. Zatímco procházela sálem, pozorovala ji zachmuřená kamenná tvář.

Ana se zastavila před pódiem. Stále ještě zůstávalo zasypané okvětními lístky a zbytky všech elementů, jež na něm byly využívány před jeho zničením. Černokamenem vyztužené sklo, které May zničila, se lesklo jako sníh. Nikdo se tu ani neobtěžoval uklidit. Kerlan to po povstání musel nechat v tomhle stavu.

Na okamžik jí myslí probleskla vzpomínka a na pódiu před sebou spatřila dítě budící k životu květ. Zvedlo k ní pohled jako oceán modrých očí lemovaných jemnými vlasy.

Nejsme nic než prach a hvězdy.

Ana se rychle obrátila stranou. Z hlubin srdce se jí začínaly drát slzy.

Cítila ale ještě něco jiného. Přes příval emocí málem, *málem* přehlédla nepatrný pohyb, který zachytila okraji své Přízně.

Světlo, jež do okolí vrhala její lucerna, náhle vyhaslo a hlediště se propadlo do tmy.

Ana slyšela vlastní dech i tlukot srdce... i velice tiché kroky ozývající se odněkud z trosek za pódiem. Znovu lucernou zatřásla. Chemické látky zachrastily, sklo bylo teplé, jako by v ní stále plál oheň... ale nesvítala.

Cítila, že zhruba deset kroků od ní někdo stojí.

Zhluboka se nadechla. „Ukaž se,“ vyhrkla.

V lucerně zazářila jiskra ohně a vzápětí znovu zahořela plamenem, který osvětlil okolí.

Na pódiu vedle sochy plačícího Božstva stál nějaký mladík. Objevil se zcela nečekaně, jako duch, a když ji probodl pronikavým pohledem, Ana měla najednou neodbytný pocit, že je to jen nějaký stín.

„Omlouvám se, jestli jsem tě vyděsil.“ Měl jemný, chladný hlas, temný jako sametová noc. „Když se máme setkat s cizinci, je třeba dbát co největší opatrnosti.“

Ana si ho prohlížela, přemýšlela o tom, jak najednou pohaslo světlo její lucerny, a pozorovala stíny, které toho muže halily jako plášť.

Hledej mého posla ve stínech.

Takže Spřízněnec. Spřízněnec stínů.

„Já jsem přítel,“ řekla nakonec. „Jsem Jurijův přítel.“

„O tom dost pochybuju,“ opáčil muž a zamířil k ní. Pod naleštěnými botami mu křupala suť. Jeho obrysy jako by se mihotaly, olizovány stíny. Teprve když se víc přiblížil, začala Ana rozeznávat jeho obličej. Do čela mu s nedbalou elegancí spadal pramen rovných,

inkoustově černých vlasů, které lemovaly až nezvykle krásnou tvář vykazující rysy obyvatel Aseatských ostrovů. Na sobě měl jasně bílou tuniku se stříbrnými knoflíčky zapnutými až těsně k bledému krku. Ladností a uhlazeností připomínal pohádkového prince.

Jenže z očí mu planula lítá temnota.

Aně problesklo hlavou, jestli ho taky prodali do císařství už v dětství jako její přítelkyni Linn.

Na okraji pódia se ten muž zastavil, načež z něj s lehkostí seskočil. „Sejin, Jurijův zástupce.“

Takže *toble* je zástupce velitele Rudých plášťů.

Aně neušlo, že se jí nepoklonil. Odhodlaná chovat se sama zdvořile mu kývla na pozdrav. „Anastázie Michailovová, dědička cyrilského trůnu.“

Měla pocit, jako by po ní Sejin na zlomek vteřiny šlehl pohledem, ale stačilo, aby jednou mrkla, a jeho výraz byl znovu zcela nečitelný. „Nuže, meya dama,“ začal, aniž by jakkoli projevil úctu k jejím titulům, „jsem tady na žádost našeho velitele.“

Bylo snadné domyslet si skutečný význam jeho slov. *Z vlastní vůle jsem nepřišel.*

Každá jeho věta i pohyb byly promyšlené a Ana začínala pod rouškou zdánlivé diplomacie vnímat náznaky nepřátelství.

Najednou ji napadlo, co asi Jurij svému pobočnickovi řekl, že v něm vyvolal ten odtažitý chlad, s nímž si ji prohlížel. Od té doby, co se s Jurijem naposledy viděla, už uběhl víc než měsíc. Tehdy se jejich cesty krátce střetly v Shamäřině chatě, než se opět rozdělily.

Až budeš připravená, pošli sněžného jestřába do přístavu Zlatá Voda, řekl jí tehdy s pohledem, z něhož sálala vřelost.

Zadívala se do studených temných očí jeho druhé ruky. Změnilo se snad něco? „Díky za tvůj čas,“ řekla. „Půjdu rovnou k věci. Přišla jsem, abych se spojila s Rudými plášti.“

Následovala chvíle ticha, během níž měla Ana pocit, jako by se stíny okolo ní prohloubily. Jako by byly živé. Sejin na ni jen nezúčastněně hleděl. „A proč,“ zeptal se jí pak pomalu, „by měly Rudé pláště s takovým spojenectvím souhlasit?“

Ta otázka ji zaskočila. Potom, co se s Jurijem rozloučila, jí jejich budoucí spojenectví přišlo zcela přirozené.

Zadívala se Sejinovi do očí. „Mluvil jsi s Jurijem?“

„Mluvil,“ odpověděl lakonicky Sejin.

„Pak víš, že bojujeme na stejné straně, že oba chceme svrhnout Morganyu. Chci vybudovat svět, který by byl bezpečný jak pro Spřízněnce, tak pro lidi bez Přízně.“ Dech se před ní rozplýval jako ledová mlha. „Dokážu Morganyu porazit. Dokážu získat zpět trůn.“

Sejin došel až k ní a stínům poručil, aby se stáhly, takže se kolem nich rozlilo jezero stříbrného měsíčního světla. „Musíš přece chápat, že přesně proto nejsme a ani se nemůžeme stát spojenci.“

Jeho věta Aně vyrazila dech. „Ne, to tedy *nechápu*. Nepřeji si snad Rudé pláště svět rovný pro všechny?“

Sejin se na ni chladně usmál. „Přeji.“

„Tak proč...“

„Ale ty ne,“ přerušil ji Sejin a zablýsklo se mu v očích. „Pověz mi, jaký rozdíl je mezi tebou a Morganyou? Koneckonců, obě jste císařovny Spřízněnkyně slibující lepší svět svým lidem.“

Any se nejprve zmocnil šok a následně znechucení. Jakou hru se to s ní snaží hrát? „Sejine,“ vyhrkla Ana snažící se udržet klid. „Viděl jsi vesnice, které lehly popelem, viděl jsi spálená těla, krvavou stopu, která se táhne za Morganyinými silami. Ona nevytváří rovnoprávnost. Ona využívá násilí k převrácení sociálních pořádků v zemi, aby upevnila vlastní moc.“

„A není to přesně to, co uděláš ty, když usedneš na trůn?“ rozhodil Sejin rukama a zcela bez zájmu pokrčil rameny. „Já vidím jen

dvě Spřízněnkyně, které se přetahují o trůn, které obě slibují světlejší zítřky zneužívaným a zranitelným.“

Anou začínal cloumat lýtý hněv. „Morganya *vraždí* nevinné...“

„Morganya čistí zem od těch, kteří se podíleli na pašování a zneužívání Spřízněnců.“

„Což není ani rovnost, ani svoboda! To je *masakr*.“

Sejinovi přeběhl po rtech stín křivého úsměvu. „Copak nás dějiny neučí právě tomu? Cesta k moci je zalitá krví. Smrtí tisíců nevinných. I Morganya nám slibovala rovnost a svobodu. Čím se od ní tak lišíš, že bychom měli naše síly dát do tvých služeb? Jsi jen holka, co se narodila se stříbrnou lžičkou u huby a zlatou korunkou na hlavě. To nevypovídá nic o tom, jestli jsi vůbec schopná vládnout.“

Vztekly žár, který sálal v jejím srdci, najednou pohasl a Anu zamrazilo.

„Chápej,“ pokračoval Sejin, „mně nejde o to, ze které z vás by byla lepší vládkyně, Anastázie.“ Tón, jímž vyřkl její jméno, Anou otrásl. Tak dominantní, jako by před ním stála nahá. „Mně jde o celý systém. Poslední císař, ten před ním i ten před ním, ti všichni naslibovali lidem hory doly. Jenže dovolit monarchovi vládnout, aniž by se komukoli zodpovídal, znamená, že pokud selže, lidé se nemají jak bránit. Tentokrát rozpráhl ruce s naprosto střízlivým výrazem. „Dejme tomu, že ty jsi milosrdná. Předpokládejme, že jsi milostivá a že bys vládla spravedlivě. Co bude po tvé smrti? Co další, kdo nastoupí na trůn po tobě? Nebo ten po něm? Nebo další, kteří přijdou ještě po nich? Můžeš zaručit, že i ti budou stejně spravedliví a laskaví, jak tvrdíš, že jsi ty?“

Ana se snažila vymyslet na to nějakou odpověď, jenže marně. Vzpomněla si na své první setkání s císařskou gardou, na to, jak s ní a s May zacházeli jako s nějakými zločinci, na to, jak na vlastní oči viděla nerovnosti, kterým její otec dovolil, aby zamořily celé císařství jako nějaká nemoc.

Celou dobu chtěla získat trůn, protože věřila, že to všechno dokáže změnit, protože byla skálopevně přesvědčená, přísahala by i na víc než na svůj život, že přinese své zemi znovu rovnost.

Nikdy ji ovšem nenapadlo zpochybnit samotný systém vlády. To, co říkal Sejin... v tu chvíli jí to přišlo nemyslitelné.

„Tvrdíš, že bojuješ proti císařovně Morganye,“ pokračoval tiše Sejin. „Tvrdíš, že si přeješ vytvořit monarchii spravedlivou ke všem bez výjimky. Jenže problém spočívá v monarchii samotné. Lidé, Spřízněnci i ti bez Přízně, už příliš dlouho trpí kvůli teorii o spravedlivém vládcu. Je načase, abychom dostali možnost mluvit do toho, jak se mají naše životy řídit. Budoucnost je v rukách lidu. *To* je poslání Rudých pláštěů.“

Ana měla pocit, jako by se s ní točil celý svět. Jako by znamení, která dříve přehlížela, najednou jasně vzplála. Jurij jí měl rád, ale nikdy jí nic neslibil. Ani trůn, ani spojenectví, dokonce ani společný cíl. Spojila s ním a s jeho revolucí veškeré své naděje. Ve vlastní honbě za spravedlností a rovností se ani jednou nezamyslela nad tím, jestli vůbec oba kráčí po stejné cestě.

Zažila ale život z obou stran. Jak ze strany privilegovaného, tak ze strany pronásledovaného. Byla princeznou i Spřízněnkyní. Jistě... „Já nejsem jako jiní vládcu,“ vyhrkla chraplavě. „Vím, jaké to je být Spřízněnkyní, vyslechnout si, že tě nikdo nechce, být zavržená celou společností. Viděla jsem, co se děje slabým a zranitelným v nejtemnějších koutech našeho císařství. Chci změnit systém.“

„Samotná změna systému ale nestačí,“ zpražil ji Sejin. „My musíme systém *zničit*.“ S tím se odmlčel a téměř v omluvném gestu svěsil ruce. „Dost bylo politického filozofování. Teď už chápeš, proč se s tebou Rudé pláště nespojí a ani spojit nemohou. Jsi dědičkou trůnu, Anastázie. Jsi ztělesněním antiteze našeho hnutí.“

Ana si vzpomněla na ten okamžik, který jako by se udál už dáv-

no, kdy stála ve světle měsíce jen ve společnosti Syvernské tajgy a siluetu muže s ohnivým srdcem, jehož znávala.

Rudé pláště mohou být jejími jedinými spojenci a Jurij jedním z posledních lidí naživu, kteří jí jsou drazí. Nicméně skutečností zůstává, že mají daleko k tomu, aby bojovali na stejné straně barikády.

Rudé pláště chtějí revoluci.

Ona chce trůn.

Ale... kdepak. Právě teď přece čelí závažnější hrozbě než tomu, kdo nebo jak bude vládnout. Morganya utahuje smyčku kolem celého císařství pevněji a pevněji. Je jen otázkou času, kdy dožene i je a zničí jakoukoli naději na odpor.

Právě teď *jsou* na stejné straně barikády. Naučila se, že nepřítel jejího nepřítele je její přítel.

Jurij to pochopí. Nejdřív společně svrhnou Morganyu a vzájemné spory vyřeší potom. Protože, říkala si Ana, jestli se nespojí teď, žádné *potom* už nebude.

Musí s ním mluvit. S jeho pobočníkem jen ztrácí čas.

Byla tak pohroužená do myšlenek, že ji překvapilo, když si všimla, že Sejinovi se ve tváři usadil takový hladový výraz. Ruce měl u boku, opřené o jílec misericordie zavěšené na opasku.

„Monarchie musí zemřít, Anastázie,“ zašeptal.

Okolní stíny se prohloubily. Aně přeběhl mráz po zádech. Instinktivně v sobě probudila Přízeň.

Sejin udělal krok kupředu.

A vtom poblíž zničehonic zazářil další krvavě rudý plamen. Rychle se blížil k nim.

Sejin šlehl pohledem ke vchodu a jeho výraz se opět změnil. Světlo sálající z Aniny lucerny pohaslo a stíny kolem nich ani nedutaly.

Ana soustředila svou Přízeň a otočila se.

Někdo vběhl do dvoukřídlých dveří. Nějaká dívka s rozcuha-

nými vlasy a vykulenýma očima. Na sobě měla tmavý plášť, z nějž prosvítala jasně červená podšívka.

Sejin se zamračil. „Jesénie?“

Takže další od Rudých plášťů, domyslela si Ana a zadívala se na dívku, která se zastavila nějakých dvanáct kroků od nich. „Sejine,“ vyhrkla udýchaně. „Jsou tady. Císařská inkvizice.“

Aně znovu přeběhl mráz po zádech. Od doby, co byla na útěku, už prošla mnoha zpustošenými vesnicemi. Císařská inkvizice neměla dorazit tak rychle.

„Rozmístěte jednotky,“ rozkázal Sejin. „Zůstáváme v utajení a pokračujeme v průzkumu terénu.“

Mluvil ostrým, panovačným tónem a Aně došlo, proč si ho Jurij vybral za svého zástupce a druhého muže Rudých plášťů. Na tom, kterým směrem vede cesta kupředu, se sice neshodli, nicméně nebylo pochyb o tom, že Sejin je dobrý vůdce.

Vůdce, který začal sprádat plán. Plán odvíjející se od toho, že přesně pochopí, co Morganya dělá.

Ana ho pozorovala a i jí se v hlavě začínal rodit plán. Až doteď se soustředila jen na přežití ze dne na den a na to, aby se Morganyiným silám vyhnula. Nemůže ale bojovat s nepřítelem, jehož vlastně ani nezná.

Jestli chce mluvit s Jurijem, jestli ho chce zkusit přesvědčit, že dokáže boj proti Morganye vést... pak potřebuje mít v rukách nějaký konkrétní plán.

A ten, jak by řekl Ramson, vždy začíná jediným. *Průzkumem terénu.*

Sejin se na ni zadíval s neprostupným pohledem v černých očích. „Možná se naše cesty znovu střetnou,“ řekl. „Prozatím ale nemám co víc říct dívce, která si myslí, že tahle válka je jen hrou králů a královen.“

S tím se druhý nejvýše postavený muž Rudých plášťů otočil a beze slova kolem Any prošel, jako by byla jen jednou z rozbitých soch Božstev. Ana sledovala, jak se spolu s Jesenií ztrácí, dokud úplně nezmizeli mezi stíny.

Když osaměla v temnotě, opřela se o stěnu. Sejinova slova se jí jako nůž zaryla do nejhlubších koutů srdce, které teď krvácelo strachy a nejistotou.

Jsi jen holka, co se narodila se stříbrnou lžičkou u huby a zlatou korunkou na hlavě.

Tak dlouho myslela jen na to, jak znovu získat své tituly i právo vládnout, že se ani na chvíli nepozastavila nad tím, *jak* by vládla. Dřív se domnívala, že spravedlnost, vytrvalost a rovnost budou stačit. Jenže Sejin jí všechna ta dogmata vzal a rozprášil je.

Nemá žádnou armádu. Žádnou moc. Žádné spojení. Její plán – její *jediný* plán – se v průběhu poslední hodiny dočista rozpadl. Čekala, že selže spousta věcí, ale tohle ji nenapadlo.

Přinutila se uklidnit dýchání i mysl. Jestli jí ta schůzka něco dala, pak to, že ji Sejin nasměroval k dalšímu kroku.

Musí porozumět svému nepříteli dost na to, aby měla nějaký plán, až se příště sejde s Jurijem. Nejen to. Potřebuje se na vlastní oči přesvědčit, čím se od Morganyi tak liší, proč by byla dobrou volbou, správnou volbou, pro své císařství.

Tahle cesta začínala právě teď, císařskou inkvizicí.

Mělo to jediný háček.

Ramson, vzpomněla si Ana. Na okamžik si ho představila, jak tam stojí, opírá se o jeden ze zhroutených sloupů a prohlíží si ji s tím svým úšklebkem. Domluvili se, že se každý vrátí ze své schůzky do hospody jménem Zlomený šíp a sejdou se tam. Jenže to znamenalo vydat se opačným směrem, než leželo náměstí, kde potřebovala být.

Zaváhala a zadívala se do chodby, kterou se vytratil Sejin. Na vše

ostatní ihned zapoměla. Ramson Sedmilhář není – nemůže být – její prioritou. Ona nese odpovědnost za své císařství a svůj lid. Mělo by jí záležet jen na tom.

Ramson může počkat.

S tím se otočila a rozběhla za Sejinem, až se ozvěna jejích kroků nesla prázdným sálem. Začernalé stěny, prázdnou zející držáky na pochodně, schody i roztráštěné sklo pod jejíma nohama, to vše jí splynulo dohromady, když před sebou spatřila východ z Cirku, jasnější a jistější cíl než temný příslib císařské inkvizice.

 3. 

Ulice zely stále prázdnotou a ve tmě úzkých průchodů panovalo ticho. Ale z centra Novo Mynsku, z míst kde se nacházelo náměstí, stoupala vstříc noční obloze dusivá oblaka dýmu, která ji barvila do krvava.

Ana se na ně soustředila a zaposlouchala se do rytmického křupání svých bot ve sněhu.

Potom, co prošla několika ulicemi a několikrát zahнула za roh, její Přízeň narazila na konci následující ulice na shluk krví.

Zpomalila a zastavila se za jednu dačou. Pak se nadechla a vykukla zpoza rohu.

Ke svému překvapení spatřila uprostřed ulice před sebou skupinu Bílých plášťů. Jejich nezaměnitelné kápě se třepotaly ve světle rozlévajícím se pod lampou a u pasu se jim zlatě blýskaly rukojeti mečů.

Byli čtyři. Výmluvně šedá barva zbroje ukazovala na černokámen, přirozený tlumič Přízní.

Ale jeden se od ostatních lišil. Stál hned vpředu, velmi sebejistě. Z ramen i vysoko zdvižené brady mu sálala autorita.

Ana podmračeně osahávala svou Přízní jasnou září jeho krve. A najednou jí to došlo.

Ještě nikdy dřív se jí nepodařilo plně uchopit krev stráží. Právě

kvůli tomu, že se chránili černokamenem. Ovšem v livreji, kterou na sobě měl tehle, po něm nebylo ani stopy.

Když si ho prohlédla lépe, všimla si, že má jinou zbroj. Neleskla se šedě jako u ostatních, nezářila leskem černokamene. I na kyrysu měl vyražený jiný znak, který nepoznávala. Kruh Božstev vyrytý do kvadrantů reprezentujících čtyři hlavní Božstva, v jehož středu se skvěla koruna.

Morganyina nová pečeť.

Zatímco si ho prohlížela, on se zadíval na daču a zvedl paže.

Následovalo zapraskání a dřevěné dveře před nimi se vytrhly z pantů. Následně ten muž luskl prsty a dveře se jim před očima roz-sypaly na hromádku pilin.

Takže nějaký Spřízněnec. Aně se sevřel žaludek. Četla o tom, že Morganya verbuje Spřízněnce právě proto, aby řídili inkvizici. Byli pověřeni vedením misí napříč královstvím, zneškodněním všech obviněných ze zločinů proti Spřízněncům a vykořeněním jakéhokoli odboje proti nové císařovně. Říkalo se jim *inkvizitoři*.

Dosud nikdy v celé historii neměli Spřízněnci možnost vstoupit do cyrilské armády, všichni s výjimkou jegerů, kteří vládli schopností Přízně potlačit. Vojenské jednotky byly rozmístěné po celé zemi, aby uklidnily jakékoli spory vzniklé mezi Spřízněnci a lidmi bez Přízně.

Morganye se během pouhých několika týdnů podařilo zvrátit základní právní pilíř Cyrilie, očividně s minimálním odporem ze strany Císařské rady.

Před dačou se mezitím piliny zvedly do vzduchu, spleť se v provázky a ty se následně zavinuly v lana. Vlnily se vzduchem jak klubko hadů. Inkvizitor pak nečekaně mávl rukou a lana vstřelila dovnitř do chaty.

Ozvaly se výkřiky a několik zuchnutí. A potom dřevěná lana vytáhla ven muže, jemuž sputala zápěstí.

Inkvizitor otočil rukou a lana ho zvedla na kolena. Muž se snažil Bílé pláště prosit. „Prosím, mesyrové, jsem jen obyčejný švec... nic zlého jsem neudělal...“

„Ukaž identifikační průkaz,“ poručil mu inkvizitor.

Aně se zvedl žaludek. Najednou jako by nebyla v Novo Mynsku. Jako by se ocitla v jiném městě, na jiném náměstí, jako by se nad ní skláněla jiná skupina Bílých plášťů, jejichž kápě se karmínově leskly v záři zapadajícího slunce. *Pracovní smlouvu nebo identifikační průkaz.*

„Můžu pro něj hned zajít, když dovolíte,“ prosil švec. „Jsou uvnitř, jen jsem je neměl u sebe...“

„V souladu s imperiálním dekretem jejího Veličenstva musíme kohokoli, kdo při sobě nemá identifikační průkaz, odvést k dalšímu vyšetřování,“ prohlásil inkvizitor. Ana i z té dálky viděla, jak se usmál. „Krom toho jsme dostali hlášení, že tu možná skrýváte odpůrce režimu.“ S tím dal pokyn ostatním strážným. „Prohleďte to tam.“

Toble byl skutečný důvod jejich návštěvy. Ana s hrůzou sledovala, jak zbývající tři strážní vtrhli do dači. Následoval tlumený křik a za chvíli už se z rámu dveří vynořila skupina lidí s meči Bílých plášťů v zádech.

Inkvizitor se usmál ještě spokojeněji. „Takže tu přechováváme uprchlíky, co?“

Aně padl zrak na jednu osobu ve skupině. Na malou dívku, sotva sahala strážným výš než po opasek. Když k Aně obrátila tvář, Ana spatřila někoho úplně jiného. Obličej, který se jí vryl do srdce. Jako oceán modré oči lemované kaskádou jemných tmavých vlasů.

Zamrkala a obraz se vytratil.

„Prosím, mesyre,“ žadonil švec. „Došlo tu k nedorozumění. Nikdo z nás nikdy žádné Spřízněnce nepašoval... Měli jsme jen strach...“

„Jste si vědom, že vzepřít se císařské inkvizici je zločin?“ Inkvizitorův hlas nesl pečeť člověka, jenž si je vědom své moci.

„Prosím, mesyre...“

„Vzhledem k tomu, že nemáte průkaz ani Přízeň, my nemáme dostatek důkazů o tom, že se *kdokoli* z vás nepodílel na pašování a zneužívání Spřízněnců,“ pokračoval inkvizitor důrazněji. „Proto vás zatýkáme za porušení výnosu jejího Veličenstva o rovnosti Spřízněnců.“

Ana stiskla dlaně v pěst. Tohle rozhodně nepodporuje rovnost. Tohle je ohýbání práva a zneužívání moci. Morganya využívá svých sil, aby potlačila jakoukoli neposlušnost pomocí nových, svévolných zákonů.

Ana tam nemohla jen tak stát a přihlížet.

„Tati,“ vykřikla ta malá holčička, když vojáci jejího otce zvedli a začali vléct pryč. Rozběhla se za ním. „Tati...“

Jeden z Bílých plášťů se otočil a dal jí facku přes celou tvář.

Takovou, že se ozvěna rozlétna celou ulicí. Holčička upadla na zem. Z úst jí tekla krev. Ana začala vidět rudě. Jako by se znovu přenesla na zaprášené náměstí v Kyrově a dívala se, jak jeden z Bílých plášťů míří na May šípem. Tehdy ho nedokázala zastavit.

Než si to sama uvědomila, vystoupila zpoza rohu a zamířila jistým krokem ke skupině na ulici, k malé holčičce klečící ve sněhu strážnému u nohou.

Strážník zvedl oči a spatřil ji, jak se blíží. Hned to ucítila, náznak chladu a nelítostného sevření, které se otřely o její Přízeň.

Jeger.

S jedním už se dřív setkala. Se Spřízněncem, jehož Přízeň dokáže ovládnout jakoukoli jinou. Ten tehdy její sílu uhasil stejně snadno, jako když sfouknete svíčku.

Ale Ana se z toho poučila.

Chopila se ho svou Přízní dřív, než on stačil pořádně zachytit tu její. Zmocnila se jeho krve, zvedla celé jeho tělo do vzduchu a vši silou jím mrštila o zed'.

Jeho tělo se při nárazu do stěny dači celé zpřelámalo.

Ostatní muži se zastavili. Chvíli zírali na zed', u níž ležel zhroucený jeger. Od kaluže jeho krve se odrazilo světlo pouliční lampy.

Pak obrátili svou pozornost k Aně.

Inkvizitor ihned uvolnil lana z dřevěných třísek, ševce nechal stát jen tak ve sněhu a mrštil jimi po Aně. Zasuštila vzduchem...

Načež nehybně spadla na zem.

Zato inkvizitor se předklonil a padl na kolena. Z úst, nosu i brady mu tekla krev. Ana zaskřípala zuby a s dalším ostrým využitím své moci se inkvizitorovo bezvládné tělo zřítilo na zem.

Pak se zaměřila na zbylé dva gardisty a na místa na jejich těle, která nebyla krytá černokamenem vyztuženou zbrojí. Silou její vůle i oni klesli k zemi a pod jejich těly se začaly rozpínat lepkavé kaluže krve.

Pak se svět zastavil.

Any se zmocnilo vyčerpání. Dělal se jí mžitky před očima, a tak si dřepla a pevně je zavřela.

Vtom ji něco zatahalo za kabát.

Přemohla se, aby se nepozvracela, a otevřela oči.

Na okamžik zahlédla rozmazaným pohledem něco nemožného. Záblesk dívky s očima modrýma jako oceán.

Pak na tu tvář zaostřila. Ušlzené zelené oči, rozčuchané zlaté vlasy. Byla to ta malá holčička, dcera ševce. Zadívaly se vzájemně do očí. Ana v těch jejích viděla šok a až příliš pozdě si uvědomila, že ty své bude mít po použití Přízně nepřírozně podlitě krví.

Ana se lekla, instinktivně sklopila hlavu a sáhla po kapuci, aby skryla tvář. Až příliš jasně si uvědomovala, jak se jí žíly napínají v najeďnou příliš těsných rukavicích. Další vedlejší účinek toho, že použila svou Přízeň.

Ale pak ze tmy zazněl šepot. „Díky.“

Ana zas pomalu zvedla oči. Jejich pohledy se opět setkaly, na okamžik. V tom dívčině se zračila nejistota, ale i odhodlání.

„Doroty!“ zvolal švec, když se vyškrábal na nohy. Ostatní ze skupiny se jen zděšeně rozhlíželi kolem sebe.

Holčička se rozběhla zpět za nimi. Švec ji zvedl do náruče a odvážil se na Anu vystrašeně podívat. Chvilí na sebe přes celou šířku ulice jen zírali.

A potom k Anině úžasu švec opatrně zvedl ruku a kývl na ni. Vzápětí se rychle otočil, objal dceru kolem ramen a vydali se pryč. Ostatní je následovali a i někteří z nich na Anu kývli, než zmizeli do noci.

Ana zůstala klečet ve sněhu. Ruce i prsty jí brněly bolestí, jak měla nateklé žíly, její Přízeň stále ještě rozpálená krví čtyř opodál chladnoucích těl, kterým právě vzala život.

Ještě před měsícem by se mohla děsit toho, co udělala. Dnes ale znovu zaslechla šeptané díky malé holčičky, nejistou vděčnost v kývnutí jejího otce.

Patřili k jejímu lidu. A místo toho, aby se při pohledu na ni zděsili a znechuceně ohrnuli nos, poděkovali jí. Za to, že je zachránila.

Jiskřička naděje v jejím srdci vzplála odhodláním. Její lidé jí skrze ty letmé projevy vděku dávali znamení, že ji potřebují. Že je úplně jiná než Morganya. Že není to monstrum, za které ji označil Sejin.

Nějakým způsobem se vydrápala na nohy. Přestala se opírat o stěnu a zvedla bradu. Pak zvedla oči a zadívala se na krví nasáklou ulici před sebou, na mihotavé oranžové světlo pouliční lampy barvící mračna před ní do podoby plamenů šlehajících z hlubin pekla.

Znovu začala vidět rudě. Znovu jí naběhly žíly na rukách.

Je Anastázie Michailovová, Spřízněnkyně krve a právoplatná císařovna Cyrilie.

A bude za svůj lid bojovat.